

רע"פ 1694/19 - לואי יאסין נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1694/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: לואי יאסין

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעפ"ת 66200-11-18 מיום 24.1.19 שניתן על ידי כב' השופטת ג' שלו

בשם המבקש: עו"ד רפאל רויטגרונד

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטת ג' שלו) בעפ"ת 66200-11-18 מיום 24.1.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (השופטת ל' שמיר-הירש) בת"ד 9904-12-15 מיום 6.5.2018 ומיום 15.10.2018 בהתאמה.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה), יחד עם סעיפים 38(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה; התנהגות הגורמת נזק לאדם או לרכוש, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); וכן סטייה מנתיב הנסיעה, לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה.

כמתוארהכרעת הדין, ביום 7.12.2014 בסמוך לשעה 21:30 נהג המבקש בכביש 6 מדרום לצפון, במשאית מסוג "וולבו" אליה היה מחובר גרור. בזמנים הרלוונטיים, עצרבשול הדרך הימני רכב מסוג טנדר "איסוזו" אליו היה מחובר גרור (להלן: הרכב המעורב), ואשר על פי הנתען נהגו עמד מחוץ לרכב.

עוד נקבע כי המבקש נהג ברכבו ברשלנות בכך שסטה עם רכבו ימינה, פגע בגרור של הרכב המעורב ודחף אותו עד שזה פגע בנהג הרכב המעורב. כתוצאה מכך, נגרמו לנהג הרכב המעורב חבלות של ממש וכן ניזוקו שני כלי הרכב.

3. בית משפט השלום לתעבורה באשדוד הרשיע את המבקש בעבירות המיוחסות לו.

המבקש הודה בפני בית משפט השלום כי נהג במשאית בעת האירוע, אך כפר באחריותו לקרות התאונה. לשיטתו, עובר לתאונה נהג כדין בנתיב הכביש הימני, והתאונה התרחשה לאחר שנהג הרכב המעורב החל בנסיעה וסטה במפתיע לעבר נתיב נסיעתו.

בית משפט השלום סקר את הראיות שבאו בפניו, ותיחם את הסוגיה העומדת להכרעה לשאלה האם התנהגות המבקש בכביש בנסיבות העניין יש בה כדי "להעיד" על רשלנותו ובכך גם על אחריותו לתוצאות התאונה.

גרסת המבקש נדחתה, תוך שנקבע כי מיקום הרכב המעורב עובר לתאונה היה בשול הכביש הימני; כי נגרר הרכב המעורב לא בלט אל נתיב נסיעת המבקש בעת התאונה; וכן שהנהג המעורב יצא מרכבו ונפגע כאשר היה מחוץ לרכב.

לעניין טענות ההגנה למחדלי חקירה, קבע בית משפט השלום כי "גם אם יימצא צדק בטענות ההגנה בדבר מחדלי חקירת הבוחן לאופן קרות התאונה, בנסיבותיו של האירוע לפני די בראיות שהובאו על ידי המאשימה להוכחת רשלנות הנאשם [המבקש -י' א']"

4. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום לתעבורה על הפגיעה שגרמו מעשי המבקש לערכים המוגנים הרלוונטיים, ועל הצורך להחמיר בענישה במקרי תאונה הגורמים חבלות קשות למשתמשי הדרך. נקבע כי בנסיבות המקרה, רשלנות המבקש מצויה "ברף הבינוני-גבוה", וכי פציעות נהג הרכב המעורב מלמדות כי "מידת הפגיעה בו מצויה ברף הבינוני".

לנוכח זאת, ובהתבסס על מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה ההולם את מעשיו של המבקש נע בין מאסר על תנאי עד מאסר שיכול וירוצה בעבודת שירות, וזאת לצד ענישה נלווית.

5. בבואו לגזור את עונשו של המבקש בתוך המתחם שקל בית משפט השלום לחומרא את עברו התעבורתי המכביד;

העובדה כי לא הביע חרטה או צער כלפי הנהג הנפגע; וכן את מידת הרשלנות בה נהג. לצד זאת, שקל בית המשפט לקולא, את העובדה כי רישיון הנהיגה משמש אתהמבקש לפרנסתו; את חלוף הזמן מביצוע העבירה; וכן את היותו אבלמשפחה בת שישה ילדים.

לנוכח שיקולים אלו, השית בית משפט השלום על המבקש עונש של 45 ימי מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות; קנס בסך 1,000 ש"ח או 3 ימי מאסר תמורתו; פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 18 חודשים; 3 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שלוש שנים; פיצוי לנהג הרכב המעורב בסך של 2,000 ש"ח; וכן עונש של 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש "עבירה של גרימת תאונה שתוצאותיה חבלות של ממש או עבירה של נהיגה בזמן פסילה".

6. המבקש הגיש ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, בגדרוטען כי אשמתו לא הוכחה מעבר לספק סביר. בין היתר, נטען כי בית משפט השלום התעלם ממחדלי החקירה בתיק, ובכלל זה התנהלותו של בוחן התנועה, אשר פגמו בהגנת המבקש.

במסגרת ערעורו על גזר הדין טען המבקש, בין היתר, כי נסיבותיו האישיות מצדיקות הקלה בעונש שהוטל עליו.

7. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על הכרעת הדין, וקיבל באופן חלקי את ערעורו על גזר הדין.

נקבע כי על אף שבית משפט השלום "השתמש במונחים היפים יותר לרף הראיה הנדרש במשפט האזרחי", ו-"נמנע מלהתייחס לממצאי מהימנות ביחס לעדים שהעידו לפניו", הרי שאשמת המבקש הוכחה מעבר לכל ספק סביר בהתבסס על עדות הבוחן; "הממצאים החפציים"; ושליטת גרסת המבקש אשר אינה מתיישבת עם יתר הראיות.

יחד עם זאת, בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור על גזר הדין באופן חלקי, והעמיד את עונש פסילת הרישיון שהוטל על המבקש על 13 חודשי פסילה בפועל בציינו כי:

"בשקלול הנתונים האמורים, כאשר מחד, קיים חשש כי טעותו של בית המשפט בנוגע למידת הרשלנות, השפיעה לחומרא על עונשו של המערער [המבקש - י' א'] מה גם שלצד הפסילה הממשית בפועל הוטל על המערער גם עונש מאסר; ומאידך, עברו התעבורתי של המערער מכביד מאוד ומצדיק ענישה מחמירה; ובשים לב גם לטענות בדבר הפגיעה שתהא לעונש הפסילה על משפחת המערער ועל פרנסתו; החלטתי להקל במידה מסוימת בעונש הפסילה שהוטל על המערער..".

8. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, במסגרתה נטען כי זכותו של המבקש להליך הוגן נפגעה משהסתמך בית המשפט המחוזי על העובדות שנקבעו בבית משפט השלום לצורך הרשעתו, אך בה בעת קבע גם כי עובדות אלו לא הוכחו ברף הראייתי הפלילי הנדרש, כך לשיטתו.

כמו כן, שב המבקש על טענותיו לפיהן שגה בית המשפט קמא בהסתמכו על עבודתו "השטחית", כהגדרתו, של בוחן התנועה לצורך הרשעתו, וכן שב על טענותיו המופנות כלפי חומרת העונש שהוטל עליו.

דין והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

10. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בהם מעלה הבקשה שאלה משפטית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או למקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני שנגרם למבקש.

יתרה מכך, בקשת רשות ערעור על חומרת העונש תינתן במקרים נדירים במיוחד בהם העונש שהוטל על המבקש חורג באופן משמעותי ממדיניות הענישה הנוהגת (ראה: רע"פ 9938/17 דהאן נ' מדינת ישראל (1.1.2018)).

11. הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות, ועל כן דינה להידחות.

כפי שניתן ללמוד מפסק דינו של בית המשפט המחוזי, מכלול טענותיו של המבקש נבחנו בהרחבה, ובית המשפט נתן דעתו להשגותיו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום.

בית המשפט המחוזי העיר אמנם כי "מבחינה מילולית" בית משפט השלום השתמש במונחים המתאימים לרף הראייה הנדרש במשפט האזרחי, אך יחד עם זאת נקבע כי אין בכך כדי להביא לביטול הכרעת הדין, שכן אשמתו של המבקש הוכחה מעל מכל ספק סביר.

זאת ועוד, טענותיו של המבקש על מחדלי החקירה בעבודת בוחן התנועה נידונו על ידי בית המשפט המחוזי – ונדחו, ולא מצאתי מקום להתערב אף בקביעה זו.

12. כמו כן, לא מצאתי כי בנסיבות העניין העונש שהוטל על המבקש חורג ממדיניות הענישה המקובלת, זאת ביתר שאת לאחר שהתקבל הערעור באופן חלקי על גזר הדין ועונשו הופחת כאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך להחמיר בענישה בעבירות תעבורה כבעניינו, תוך שנקבע כי ריבוי תאונות הדרכים בארץ מחייב ענישה מחמירה אשר תסייע בביסוס כללי הזהירות הנדרשים לצורך שמירה על שלומם וביטחונם של משתמשי הדרך (ראה גם: רע"פ 9094/18 בושרי נ' מדינת ישראל (2.1.2019)).

במקרה דנן, כפי שצוין בערכאות הקודמות, עומדות לחובתו של המבקש 203 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה. אף לאחר התאונה נשוא בקשת רשות הערעור, בה גרם המבקש לאדם אחר חבלות של ממש, ומאז אף הורשעב-20 עבירות תנועה נוספות. נראה כי מיותר להוסיף דבר על התנהלותו של המבקש בכביש.

הבקשה נידחת אפוא.

ניתנה היום, כ"דבאדרבהתשע"ט (31.3.2019).

ש ו פ ט